

for Livstid, hvis Jorder bære over Halvdelen af det Hartkorn, som paahviler det Areal, som skal være Gjenstand for Afløsning, forlange denne. Men jeg antager ikke, at denne Indrømmelse giver den enkelte Bruger tilstrækkelig Garantie, og det er jo til dennes Ret, at Hensyn bør tages. Sæt nemlig, at den større Deel af hiint Hartkorn er saaledes beliggende, at Brugerne ikke lide synderligt ved Gierens Jagtret, men at derimod en mindre Deel er saaledes situeret, at betydelig Skade affiedkommes saavel af selve Bildtet som af Jagten efter dette. I et saadant Tilfælde ville Brugerne af det forstaaede Hartkorn neppe finde sig beføiede til at optræde for Afløsningen, hvoraf de ikke ville have nogen Nytte, ialtfald ikke en saadan, der opveier de Omstændigheder, der ere forbundne med Iværksættelsen af Afløsningen, for ikke at tale om at andre Hensyn, muligens i særdeles Grad, ogsaa her kunde faae Indflydelse. Den enkelte Bruger eller de faa Brugere, som besidde den mindre Deel af det omhandlede Hartkorn, maatte altsaa finde sig i for stedse at see deres Markfred forstyrret, deres Eiendomsret krænket. Vel er det nu paa den anden Side saa, at en enkelt Brusers Lod kan være saaledes beliggende, at Gieren, saafremt han skulde være nødt til at opgive Jagtretten paa denne, vil see hele sin Jagt eller en væsentlig Deel af denne ødelagt, og at han saaledes, naar han dog skal skilles ved Jagten her, hellere maa ønske at faae den afløst i det Hele eller for en større Deel; men derfor at gjøre det afhængigt af denne større Deels Godt- befindende om Afløsning skal finde Sted, synes mig ikke retfærdigt mod de Enkelte, der bære alle Jagtens Ulemper. At tage Analogie for hvad der er anordnet med Hensyn til Hovriets Afløsning, gaar neppe an her, hvor Marsfarnes Lighed ikke er tilstede.

Skjøndt jeg saaledes er af den Formening, at enhver Jordbruger bør gives udelukkende Ret til Jagt paa den Jord, han har i Brug, har jeg dog ikke havt ringe Tvivl, om Jagtretten, for den tilstaaes Brugerne, skal afløses mod Erstatning til den jagtberettigede Gier, eller om den uden Videre skal gaae fra denne over til Brugerne. Jeg troer, at Jagten som bemærket maa betragtes som en Rettighed,

Lovgiveren har knyttet til Eiendommen, men at den kun uegentlig selv kan kaldes en Eiendom, og det forekommer mig, at Staten maatte være beføiet til uden Videre at ophæve flige Rettigheder, naar de komme i Strid med Andres mere væsentlige Rettigheder eller med hvad højere Stats-hensyn kræve; men jeg skulde desuagtet, for at man kunde undgaae endog blot Skinnet af, at der blev handlet mod Grundlovens § 87 eller dens Aand, ønske, at der ved en Lov om Jagtrettens Overgang til Jordbrugerne, saaledes som jeg tænker mig en saadan Lov affattet, kunde fastsættes en passende Erstatning. Naar jeg imidlertid er gaaet nærmere ind herpaa, er jeg stødt paa en Vanskelighed, der vil medføre, at Erstatningen vil faae saare liden eller rettere ingen Betydning. I det foranstaaede, vistnok ikke sjeldne Tilfælde, hvor den større Deel af Fæstehartkornets Brugere ingen Interesse have i Jagtens Frigivelse, skulde i saa Fald den Enkelte eller de Faa, der ønske Afløsning, svare Erstatning. Men skal denne nu beregnes efter Jagtens Værdie i Forhold til det Areal, de have i Brug, eller i Forhold til den Skade, Gieren liden for det langt større Jagtdistricts Vedkommende? Vælges det første Alternativ, bliver Erstatningen for Gieren et Intet; vælges det Sidste, opstaaer der en Uretfærdighed mod Fæsteren, som vel neppe vil være istand til at præstere saadan Erstatning, en Erstatning, hvis Beregning bliver saameget vanskeligere, som Jagtretten væsentligen kun har Affectionsværdie eller den Værd, som Liebhaberiet giver den, da det endog ofte er Tilfældet, at Udgifterne, den medfører for Jagtsherren, overstige Indtagten, han har af den. Jeg skal ikke forfølge disse Betragtninger videre, men kun bemærke, at jeg saaledes er kommen til det Resultat, ikke at optage nogen Bestemmelse om Erstatnings Svarelse i Lovudkastet, som jeg vilde foreslaae det, idet jeg skal overlade Saadant til dem, der, idet de lovrigt tiltræde min Anskuelse, maatte være heldige nok til at udfinde retfærdige, passende og udførlige Bestemmelser med Hensyn til Erstatningen.

Forbilledet til den Lov, jeg i Genhold til Ovenstaaende vilde foreslaae, har jeg fundet i den under 24de Septbr. d. A. for Hertugdøm-